

ת"פ 2510/09/17 - מדינת ישראל נגד ביינה יאלאו

בית משפט השלום בתל אביב - יפו
ת"פ 2510-09-17 מדינת ישראל נ' יאלאו

לפני כבוד השופט שאול אבינור
המאשימה: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד אורי סלע
נגד
הנאשם: ביינה יאלאו
ע"י ב"כ עו"ד משה סרוגוביץ

גזר דין

א. רקע כללי:

1. הנאשם הורשע, לאחר שמיעת הראיות, בביצוע העבירות הבאות: **התפרצות למקום תפילה בכוונה לבצע גניבה**, לפי הוראות סעיף 406(ב) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין); **גניבה**, לפי הוראות סעיף 384 לחוק העונשין; ו**היזק לרכוש במזיד**, לפי הוראות סעיף 452 לחוק העונשין.
2. בעובדות כתב האישום נטען כי ביום 17.07.2017, בין השעה 23:30 לבין השעה 06:30 ביום שלמחרת (דהיינו 18.07.2017), התפרץ הנאשם לבית כנסת ברחוב מנחם בגין בתל אביב. הנאשם פתח חלון של בית הכנסת, שהיה נעול, עלה לקומה השנייה, שבר את קיר חדרו של הרב ונכנס לתוכו. או אז נטל הנאשם, מתוך חדרו של הרב, 200 ₪ במזומן, 700 ₪ במטבעות של שקל אחד וכן את שקית התפילין של הרב.
3. ייאמר מיד כי מדובר במקרה בו נמצאו שתי טביעות אצבע (ט"א) של הנאשם בזירת העבירה. בנוסף, הנאשם - שהיה ועודנו דר רחוב - נהג לישון באותה העת במבנה נטוש, המצוי מול בית הכנסת, שם גם נעצר ביום 18.07.2017. עם זאת, הנאשם כפר במיוחס לו, כאשר בתשובה לאישום טענה באת-כוחו דאז כי הנאשם לא היה במקום, אף שלא נטענה טענת אליבי ספציפית (ר' בפרוטוקול, עמ' 4 שורה 14).
4. בהכרעת הדין נקבע כי אשמתו של הנאשם הוכחה בבית המשפט כנדרש, במידת ההוכחה הנדרשת בהליך פלילי, למעט בהקשר של גניבת התפילין (אישום שממנו המאשימה חזרה בה וממילא בעניינו דינו של הנאשם לזיכוי). הגם שעל פי ההלכה הפסוקה ניתן לבסס הרשעה בפלילים על סמך ט"א אחת בלבד (כאשר אין בראיות שבאו בפני בית המשפט הסבר תמים להימצאותה של הט"א, במידה העשויה להקים ספק סביר באשמתו של הנאשם), הוטעם בהכרעת הדין כי במקרה זה קיים מכלול שלם של ראיות, שאינו מותיר כל ספק סביר בדבר אשמתו של הנאשם (ר' בפסקה 45 להכרעת

הדין ואילך).

ב.

עיקר הראיות והטענות לקביעת העונש:

5. מטעם המאשימה הוגש, כראיה לקביעת העונש, תדפיס המידע הפלילי של הנאשם. כעולה מתדפיס זה לנאשם, יליד שנת 1988 (בן 34 שנים כיום), 10 רישומים קודמים, רובם מתחום הרכוש והאלימות. הרשעתו הראשונה של הנאשם היתה בבית המשפט לנוער, בשנת 2003, והרשעתו הקודמת האחרונה היא משנת 2018. הנאשם אף נשא בעברו עונשי מאסר בפועל. עוד יש לציין כי בת"פ (שלום י-ם) 33526-01-15 נגזר על הנאשם, ביום 12.07.2015, עונש מאסר מותנה בן 4 חודשים. עונש זה הוארך בת"פ (שלום י-ם) 27521-02-17, ביום 10.04.2018, בשנתיים נוספות, והוא חב הפעלה בעניינו.
6. ב"כ המאשימה עמד, במסגרת טיעוניו לעונש, על עובדות האירוע בגינו הורשע הנאשם, כפי שנקבעו בהכרעת הדין. עוד ציין ב"כ המאשימה את הערכים החברתיים, שנפגעו כתולדה מביצוע העבירות, ובהם ההגנה על שלום הציבור ורכושו. ב"כ המאשימה עמד על חומרת העבירה של התפרצות למקום תפילה, כאשר בעניינו הנאשם גם התפרץ לחדרו של הרב וגנב משם רכוש, ועתר לקביעת מתחם עונש הולם שבין 12 חודשי מאסר בפועל לבין 24 חודשי מאסר בפועל.
7. אשר לגזירת העונש בתוך מתחם העונש ההולם הדגיש ב"כ המאשימה את עברו הפלילי המכביד של הנאשם, הכולל כאמור גם מאסר מותנה בן 4 חודשים, שהוא חב-הפעלה בעניינו. עוד ציין ב"כ המאשימה כי מדובר בנאשם שלא נטל אחריות על מעשיו ואין כל אופק שיקומי בעניינו, כאשר הנאשם אף לא ביקש סיוע של שירות המבחן או הצביע על שיקום אחר. בנסיבות אלה עתר ב"כ המאשימה למיקום הנאשם ברף העליון של מתחם העונש ההולם. עוד עתר ב"כ המאשימה להפעלת המאסר המותנה במצטבר ולהשתת רכיבי ענישה נלווים, דהיינו: מאסר מותנה, קנס כספי ופיצויים.
8. ב"כ הנאשם, מצידו, מתח ביקורת על טיעון ב"כ המאשימה, כאשר לשיטתו עתירת ב"כ המאשימה להשתת ענישה של 28 חודשי מאסר בפועל אינה מידתית ואינה ראויה. ב"כ הנאשם הדגיש כי מדובר בדר רחוב, שביצע את העבירות דנא בשנת 2017 מתוך מצוקה ועוני. הנאשם הוא אדם חסר כל וחסר כל תמיכה, מנותק ממשפחתו וחי בשולי החברה, כאשר בנסיבות אלה מדובר כאן ב"תיק עוני" מובהק.
9. ב"כ הנאשם עמד על נסיבות ביצוע העבירות והדגיש את היבטי הקולה שבהן: מדובר בעבירת התפרצות שלא הוכח שקדם לה תכנון ושהנזק הכלכלי שנגרם כתוצאה מביצועה הוא שולי יחסית - סכום הכסף שנגנב אינו גבוה והנזק שנגרם לרכוש הוא חור בקיר העשוי גבס. בנוסף, מדובר בהתפרצות שאירעה בשעת לילה מאוחרת, כשבית הכנסת ריק מאדם, כך שמדובר באירוע ברף חומרה נמוך יחסית (בהיעדר החשש שהנאשם יפגוש קורבנות פוטנציאליים ושהאירוע יסלים).
10. אשר למדיניות הענישה הנהוגה הטעים ב"כ הנאשם כי מתחם העונש ההולם לו עתר ב"כ המאשימה הוא המתחם המקובל להתפרצות למקום מגורים, כאשר בעניינו מדובר בהתפרצות למקום שאינו למגורים. ב"כ הנאשם הפנה בהקשר זה, בין השאר, לת"פ (שלום באר שבע) 7933-04-15 **מדינת ישראל נ' אוסעדון** (11.01.2017), שם נקבע מתחם עונש הולם שבין 4 חודשי מאסר בפועל לבין 16 חודשי מאסר בפועל לאירוע של התפרצות לבית כנסת וגניבה (פעוטה אף מבעניינו), הגם

שהוסיף וציין כי קיימת פסיקה הקובעת רף תחתון של 6 חודשי מאסר בפועל ועתר לקביעת מתחם מקל, בהתאם.

11. לעניין גזירת העונש בתוך המתחם הדגיש ב"כ הנאשם כי על אף עברו הפלילי של הנאשם, מדובר בעבר ישן-יחסית, במובן זה שמאז שנת 2017 (השנה בה כזכור גם בוצעו העבירות דנא) לא שב הנאשם והסתבך בפלילים. לכן, הגם שהנאשם אינו מעוניין בהליכי שיקום, עצם העובדה שאדם במצבו אינו מסתבך בפלילים חמש שנים ויותר, מלמדת שלא מדובר ברצידיביסט או במי שמנהל אורח חיים עברייני.
12. אשר לעונש המותנה ב"כ הנאשם ער לכך שמדובר בעונש חב-הפעלה, אך בד בבד הדגיש בטיעוניו כי מדובר בתנאי ישן, שנגזר על הנאשם בשנת 2015, כאשר העבירות דנא בוצעו בסמוך לתום תקופת התנאי. בנסיבות אלה, ובהתחשב ביתר נסיבותיו הקשות של הנאשם, עתר אפוא הסניגור להפעלת העונש המותנה בחופף לכל עונש שייגזר על הנאשם. עוד עתר ב"כ הנאשם להימנעות מכל ענישה כלכלית תוך הדגשת מצבו הכלכלי הקשה של הנאשם, שהוא כאמור אדם חסר כל, דל ואומלל.
13. לבסוף הנאשם, בדברו האחרון לעונש, ציין כי הוא רק מבקש לסיים את הדיון (בפרוטוקול, עמ' 77 שורה 18).

קביעת מתחם העונש ההולם:

ג.

14. בעת גזירת עונשו של נאשם על בית המשפט לקבוע, תחילה, את מתחם העונש ההולם לאירוע שבגינו הורשע הנאשם, וזאת בהתאם לעיקרון ההלימה. בהקשר זה יתחשב בית המשפט, בין השאר, בערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירות ובמידת הפגיעה בהם, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירות.
15. כידוע, עבירות ההתפרצות הן עבירות הרכוש החמורות ביותר, שכן ביצוען גורם למגוון פגיעות מצטברות בערכים חברתיים מוגנים, במספר מישורים שונים, כלהלן: (א) פגיעות בזכויות קניין ופגיעות כלכליות; (ב) פגיעות במרחב הפרטי ובפרטיות; ו-(ג) פגיעות בתחושת הביטחון האישי (לניתוח ביתר הרחבה ר' ת"פ (שלום ת"א) 1382-09-13 **מדינת ישראל נ' אליהו** (12.07.2015), בפסקה 70 ואילך לגזר הדין).
16. עם זאת, גם בתוך עבירות ההתפרצות קיים מדרג של חומרה, כאשר ההתפרצויות למקום מגורים הן החמורות ביותר. זאת, מהטעם שהפגיעה בפרטיות ובתחושת הביטחון האישי (לרבות בשל החשש מהמפגש עם הפורץ והאפשרות להסלמת האירוע עקב כך), היא פחותה כאשר מדובר בהתפרצות למקום **שאינו** משמש למגורים.
17. אמנם מבחינה פורמאלית ההתפרצות למקום מגורים וההתפרצות למקום תפילה נקבעו כעבירות באותה הוראת חוק (סעיף 406 לחוק העונשין). ואולם, מבחינת מהותית - של נסיבות ביצוע המעשים ופגיעתם בערכים המוגנים - פשיטא כי התפרצות למקום תפילה היא ברף חומרה פחות מהתפרצות למקום מגורים, וכך אכן נקבע בהלכה הפסוקה. בעוד שבהתפרצות למקום מגורים נקבע, ככלל, מתחם עונש הולם מחמיר שבין 12 חודשי מאסר בפועל לבין 24 חודשי מאסר בפועל, בהתפרצות למקום תפילה נקבע רף חומרה תחתון העומד על מחצית מכך, דהיינו 6 חודשי מאסר בפועל (ר', למשל, עפ"ג (מחוזי חי') 40239-08-15 **מדינת ישראל נ' סאהג'יאן** (11.11.2015)).

18. עוד יש לציין, כפי שכבר אוזכר לעיל, כי קביעת מתחם העונש ההולם נגזרת לא רק מחומרת העבירות כשלעצמן אלא גם מחומרתן בנסיבות בהן בוצעו. בהקשר זה, בענייננו מדובר באירוע התפרצות שכלל מספר שלבים, כלהלן: **ראשית**, התפרצות לקומה הראשונה של בית הכנסת, באמצעות פתיחת החלון; **שנית**, עלייה לקומה שנייה ופריצת חור בקיר חדרו של הרב; **ושלישית**, התפרצות לחדרו של הרב וגניבת כספים (בסך של 900 ₪) מתוכו.
19. בנסיבות אלה אני קובע אפוא את מתחם העונש ההולם, במקרה זה, בין 6 חודשי מאסר בפועל לבין 12 חודשי מאסר בפועל.

גזירת עונשו של הנאשם בתוך מתחם העונש ההולם:

ד.

20. לאחר קביעת מתחם העונש ההולם על בית המשפט לגזור את עונשו של הנאשם בתוך מתחם זה - למעט במקרים יוצאי דופן, בהם הוא רשאי לחרוג מכך, שאין עניינם לכאן - תוך התחשבות בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות.
21. אשר לנאשם שלפניי, השיקולים הרלוואנטיים לגזירת עונשו הם כלהלן:
- עברו הפלילי של הנאשם -** לנאשם 10 הרשעות קודמות, לרבות בעבירות רכוש. מדובר בעבר מכביד, בפרט כאשר בעבר נגזרו על הנאשם עונשי מאסר בפועל, שלמרבה הצער לא הרתיעו אותו מלחזור ולשוב לסורו. עם זאת, מזה למעלה מחמש שנים לא ביצע הנאשם עבירות נוספות כלשהן, נתון שמלמד או לפחות מרמז כי הנאשם אכן שינה מאורחות חייו.
- הודאה ונטילת אחריות -** הנאשם כפר בעובדות כתב האישום ועמד על ניהול הליך שמיעת ראיות מלא. עם זאת, זוהי זכותו של הנאשם לעמוד על חפותו ועל ניהול משפטו במלואו ועל כן פשיטא כי אין לזקוף זאת לחובתו (ור' גם בהוראות סעיף 40(א)6) סיפא לחוק העונשין).
- נתוני האישיים של הנאשם ונסיבות חייו -** הנאשם, יליד שנת 1988 (בן 34 שנים כיום), הוא אדם חסר כל - דר רחוב וחסר כל רכוש. למרבה הצער לנאשם אף אין קשר משמעותי כלשהו עם מי מבני משפחתו והוא חי, הלכה למעשה, בשולי השוליים של החברה. אכן, כל נסיבות חייו של הנאשם דנא משדרות דלות ואומללות, ובנסיבות אלה מקובל עליי טיעון הסניגור כי מדובר ב"תיק עוני" מובהק.
- חלופי הזמן מעת ביצוע העבירה -** מאז ביצוע העבירות חלף זמן ניכר, למעלה מחמש שנים. עם זאת, העיכובים נגרמו בעטיו של הנאשם, שלא התייצב לדיונים רבים ולא ניתן היה לאתרו, עד כדי צורך בהתליית ההליכים המשפטיים (פעמיים).

22. מכלול הנסיבות והשיקולים שפורטו לעיל מעלה תמונה מורכבת, הכוללת היבטי חומרה והיבטי קולה. עם זאת, ותוך מתן משקל משמעותי - ולו לפני משורת הדין - לנסיבות חייו הקשות של הנאשם, ראוי לגזור את עונשו של הנאשם בקרבת הרף התחתון של מתחם העונש ההולם (הגם שלא ברף התחתון עצמו).

23. אשר להיבט הכלכלי - נוכח היות הנאשם חסר כל, קרוב לוודאי שבהשתת עיצומים כלכליים עליו לא יהא אלא כדי להאריך את תקופת מאסרו; וכמעט למותר לציין כי זהו אינו הרציונל העומד ביסודה של ענישה כלכלית. בנסיבות אלה אין מקום, במקרה זה, לגזירת קנס כספי או פיצויים; כאשר בהקשר לפיצויים יש משקל גם לעמדתו ההגונה של הרב, אשר ציין מפורשות כי אינו מבקש פיצוי (ר' בפסקה

18 להכרעת הדין).

24. לבסוף יש לדון בסוגיית הפעלת עונש המאסר המותנה (בן 4 חודשים), שאין מחלוקת כי הוא חב הפעלה לפניי. כידוע, כלל הדין, הקבוע בהוראות סעיף 58 לחוק העונשין, מצווה כי הפעלת עונש מאסר מותנה תהא במצטבר לעונש המאסר בפועל הנגזר על הנאשם. עם זאת, במקרה דנא מדובר בתנאי ישן, כאשר העבירות דנא בוצעו רק לקראת סופו. בנסיבות אלה אני מורה כי הפעלת המאסר המותנה תהא, ברובה ובעיקרה, בחפיפה.

ה. סוף דבר:

25. אשר על כן - ובהתחשב בשיקולים לכך חומרה ולכך קולה, אשר פורטו לעיל - אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

(א) 7 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו בהתאם לרישומי שירות בתי הסוהר.

על הנאשם להתייצב לנשיאת עונשו בבית המעצר ניצן, או במקום אחר שייקבע שירות בתי הסוהר, ביום 18.12.2022 עד השעה 10:00.

ב"כ הנאשם יתאם את הכניסה למאסר עם ענף אבחון ומיון של שירות בתי הסוהר, על מנת להבטיח עריכת "מיון מוקדם" לנאשם אשר יקל על קליטתו בבית הסוהר.

(ב) המאסר המותנה, בן 4 חודשים, אשר נגזר על הנאשם בת"פ (שלום ים) 33526-01-15 ביום 12.07.2015, והוארך בת"פ (שלום ים) 27521-02-17, ביום 10.04.2018, מופעל בזה בחופף ובמצטבר לעונש המאסר אשר הוטל בסעיף-קטן (א) דלעיל, באופן שבסך הכל יישא **הנאשם עונש של 8 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו בהתאם לרישומי שירות בתי הסוהר.**

(ג) מאסר על תנאי למשך 6 חודשים, אותו לא יישא הנאשם אלא אם כן יעבור, תוך שלוש שנים מיום שחרורו מן המאסר, עבירה של התפרצות מכל סוג שהוא.

ניתן בזה צו כללי, לעניין מוצגים, לשיקול דעתו של קצין משטרה.

זכות ערעור בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, כ' חשוון תשפ"ג, 14 נובמבר 2022, במעמד הצדדים.